

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. augusztus 21.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

MEGÁLLNI A HITBEN

Énekek: 66,1-2.; 138; 619; 398

Lekció: 2Krónika 20,1-19 válogatott versek

Alapige: 2Krónika 20,20-30 válogatott versek

És reggel felkészülve, kimentek a Tékoa pusztájára; és mikor kiindultak onnan, megállt Jósafát, és monda: Halljátok meg szómat, Júda és Jeruzsálemben lakozók! Bízatok az Úrban a ti Istentekben, és megerősítettetek; bízatok az ő prófétáiban, és szerencsések lesztek! Tanácsot tartva pedig a néppel, előállította az Úr énekeseit, hogy dicsérjék a szentség ékességét, a sereg előtt menve, és mondják: Tiszteljétek az Urat, mert örökkévaló az ő irgalmassága; és amint elkezdtek az éneklést és a dicséretet: az Úr ellenséget szerzett az Ammon fiai és a Moábiták és a Seir hegyén lakozók ellen, akik Júdára jöttek, és megverettetének. [...] A Júda népe pedig elment Mispába a puszta felé, és mikor a sokaság felé fordult: ímé csak elesett holttestek voltak a földön, és senki sem menekült meg. [...] Negyednapra összegyűltek az áldás völgyébe, mivel az Úrnak ott adtak áldást; azért azt a helyet áldás völgyének nevezték mind e mai napig. Megtért azért Júdának és Jeruzsálemnek egész népe Jósafáttal, az ő fejedelmükkel együtt, hogy visszamenjen Jeruzsálembe nagy örömmel; mert az Úr megvigasztalta őket az ő ellenségeik ellen. És bementek Jeruzsálembe, lantokkal, citerákkal és trombitákkal, az Úr házához. És lőn az Istennek félelme az országok minden királyságain, mikor meghallották, hogy az Úr hadakozott az Izráel ellenségei ellen. Megnyugodott azért a Jósafát országa, és békességet adott néki az ő Istene minden felől.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, a gyülekezet közösségében imádunk téged, hódolunk előtted. Noha tudjuk, Urunk, hogy az élet istentiszteletével a munkahelyen vagy a szabadságos időben, vagy csendeshéten, heteken is ugyanezt tehetjük, de mégis ajándék nekünk, hogy az Úr feltámadása emléknapján, az Úr napján így most együtt lehetünk jelenlétedben téged tisztelve.

És az is olyan nagy ajándék, Urunk, hogy te mára is ígét készítettél. Köszönjük, Urunk, a te ígéd bátorítását már most is.

Köszönjük, Urunk, hogy nemzeti ünnepünk után népünkre is, magyar népünkre, határon túl élő magyarokra is gondolva imádkozhatunk téged, hogy te számukra is szabadító Isten vagy, lehetsz. Áldunk, Urunk, azért, hogy bennünket is megtartottál. Köszönjük népünk történelmének minden örömét, áldásait, és köszönjük azt is, amikor a mi népünk hozzád térhetett a bajok idején. Most is azt kérjük, adj a mi népünknek megtérést, megújulást, ha kell. Népünk vezetőinek is így adjál bölcsességet, alázatot teelőtted.

Urunk, a gyülekezet közösségében hálát adunk neked a mögöttünk levő csendeshetekért. Köszönjük, hogy a Káleb ifjúsági csoport most, éppen most ők is Nesz-mélyen együtt lehetnek a te jelenlétedben. És kérünk, Urunk, hogy ők is és mi is a te bátorításodat, vigasztalásodat hadd vegyük át, merjük elhinni, és segíts aszerint élnünk is.

Hallgasd meg imádságunkat, fogadd kedvesen imádatunkat, Atyánk Jézus érdeméért.

Ámen.

Igehirdetés

Láthattuk, hogy az olimpián nem ellenségek, hanem ellenfelek küzdenek, de itt is vannak izgalmas küzdelmek. S nem tudom, hogy a testvérek hogy élték át Kozák Danutának az esetét, hogyan izgultak, talán féltve is őt, vajon meglesz az arany a páros 500-as kajakdöntőben, vagy meglesz-e egyesben az aranyérme. Nekem megadatott az a kiváltság, hogy utána nézhettem meg az ő versenyét, és a híreket hallva sokkal könnyebb volt hálaadással örvendezni már előre azon, hogy biztos, hogy ő fog győzni, hiszen aranyérmet szerzett. Olyan megható volt hallani a kommentátor szavaiból is, hogy ez milyen férfias tett volt, és hogy nem csak az ő testi ereje, meg a sok edzés számított, hanem a lelki tartása is, az a lelki erő, amivel a párosban is Szabó Gabival együtt versenyeztek, és így jött össze a két arany ebben a két számban.

Olimpián küzdelmek ellenfelek között, de kell a lelki erő is. Már ott a tévé-nézés közben eszembe jutott ez a kijelentés, hogy „álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek” – Korinthusi 1. levél 16. rész 13. verse. S közben már ez a bibliai kijelentés is megragadott és gondolkoztam rajta. Ami a sportban is látszódik, az még inkább ebben a történetben. De hadd mondjam így egyszerűen, a hívő életünkben, a hívő életünk harcaiban, és nem tudom, hogy oda merjük-e tenni esetleg ezt is, a biztos győzelem tudatában levő harcaink során, hogy milyen komoly lelki tartás, hitben való megállás a mi részünk.

Ebben a történetben az látszik, hogy megállt Jósafát is, a nép is, a szó fizikai és a szó lelki értelmében egyaránt a templomi, gyülekezeti közösségben és majd a harctéren is, és átérték azt, amit Isten kijelentett. A kulcsszó a bibliai történetben az 'állni' kifejezés különböző formákban. A helyszínekhez kapcsolódóan is vizsgáljuk majd röviden Jósafát imáját, az Úr válaszát, Jósafátnak és a népnek az Úr kijelentésére adott válaszát, azután megnézzük, hogy a harctéren is hogy kezdik, mit tesznek, illetve mit tesz az Úr.

A mi életünk istentisztelet a munkahelyen is, szabadságos időben is, csendes-héten is, itt a gyülekezeti életben is minősítetten, a templomban, ilyen értelemben, de szeretném megkülönböztetni azt, amikor a gyülekezeti közösség csendjében istentiszteleti jelleggel talán jellemez valami, de aztán menni kell a harctérre, ami általában a világban zajlik. S ilyen értelemben akarom vizsgálni ennek az igének az üzenetét, bátorítását mindenképpen.

A történet azzal indult, hallottuk ezt az ismerős kifejezést a Károli-fordításból: „és lón ezek után”. Jelzi azt, hogy fontos események történnek. S akik legelőször olvashatták ezt a bibliai kijelentést a babiloni fogság utáni ószövetségi nép – Ezsd-rás, Nehémiás, Eszter könyvére gondoljunk –, nekik különösen beszédes lehetett, mert ugyanazok a szomszédos népek támadták az ő idejükben őket, mint akikkel Jósafátnak kellett szembeszállni, illetve kellett volna.

Váratlan támadása a túlerőben levő ellenségnek, miközben éppen egy csendesebb időszak volt Jósafát életében, nyugalmi időszak. Ő is helyreállt, az országban is viszonylagos békesség, de jött a váratlan támadás, és hallottuk, Jósafát félt. A legnagyobb hadvezérek életében is megjelenhet természetesen félelem, csak a bátorság azt jelenti, hogy nem a félelem a befolyásoló tényező, hanem az a lelki tartás, erő, ami a hívő embereknél szinte kötelezettség is.

Fél Jósafát, de az egész történetből sugárzik, hogy nem ez a félelem határozza meg, hanem a hitben való megállás, a lelki erő. Jellemző az imádságának az a kifejezése, hogy nem tudjuk, mit cselekedjünk. Nagyon nehéz támadás idején a ma élő hívő ember vagy közösség is, ha ezt érzi, hogy nem tudom, mit tegyek vagy mit tegyünk, ez nagyon reménytelenül is hangozhatna, meg a tehetetlenségünk keserűségéből.

Ez a történet azt hirdeti: ha viszont az Úrra fókuszál – már pedig az imádság mindig az Úrra kellene, hogy fókuszáljon –, akkor a félelem ellenére is, a nem tudom, mit tegyek érzések közepette is, Isten személye lesz naggyá, és megszólalhat az ő igéje üzenetté válva. Nem tudjuk, mit cselekedjünk, csak tereád néznek a mi szemünk – itt a válasz. S az egész imádság, ha felolvastam volna, tulajdonképpen végig Istenről beszél.

Még az ellenségről is úgy beszél. Olyan érdekes, a történetben szerepel négy 'íme' szócsonka, ami emlékszünk, fontos a hangsúlyra nézve, hogy nos, lássuk meg, hogy miről is van szó. A négy 'íme' szócsonka vagy a király imájában vagy az Úr válaszában, de mindig az ellenségre vonatkozóan, aki viszont már az Úrhoz van viszonyítva. Ellenség, de nem önmagában, hanem az Úrhoz viszonyítva.

Magáról és a népről pedig hogy beszélt? Sokféle formában, de a hangsúlyt most arra hadd tegyem: Ábrahámnak, a te barátod magvának a tagjai vagyunk. Ábrahám Isten barátja – ez nem sokszor szerepel az egész Bibliában, itt igen. Isten barátja utódait éri a támadás. Hogy mondta Jézus János evangéliuma 15. részében? Ti az én barátaim vagytok – ez még személyesebb. Ábrahám, Isten barátja, utódai, Jézus azt mondja: ti az én barátaim vagytok – ez még mélyebb és személyesebb. Tehát ha támadás éri, túlerőben lévő ellenség az újszövetségi hívő népet vagy a hívő embert, az Úr Jézus barátját éri a támadás.

Jósafát imádsága azt hirdeti, van kiben bízni. Mert ő megállt, hallottuk a felolvasásból, kereste a gyülekezet az Urat, fölmentek az Úr házába és megállt a gyü-

lekezet közepette Jósafát és elkezd imádkozni. Közben állt az egész nép, a gyerekek is, mindenki, de ez nem csak fizikai megállás volt, hanem hitben való megállás is. Csak arra hadd emlékeztessenek, hogy Nehémiás idején, amikor építették Jeruzsálem kőfalát, a támadások fenyegetése miatt szerszámot és harci eszközt is kellett a kezükben tartani némelyik építőnek. Kőműves munka – most hadd mondjam így, a világban valamelyikünknek –, közben mégis támadás fenyegetettsége, harci helyzet, de Nehémiásék is ezt élik át, hogy tudják, hogy van kiben bízni. Nehémiás is imádkozott. Jósafát megállt a gyülekezeti közösségben, és látszik, hogy van kiben bízni és az Úrra tekint.

Az Úr Lelke felindította a prófétát, mert Istennek azonnal van válasza – ez még mindig a gyülekezeti közösségben, ott a templomban. És meghirdeti az egyik legszebb kijelentést. S a kijelentés, az isteni megoldás meghirdetése ígérete kulcsszava itt is az állni ige. Mit is mondott nekik? Nem kell nektek harcolnotok, álljatok veszteg, és lássátok az Úr szabadítását. Itt is az állás, megállás. Álljatok veszteg és lássátok az Úr szabadítását. Csak annyit kell még csinálniuk, hogy másnap ki kell menni a harctérre, de ott is álljatok veszteg, és lássátok az Úr szabadítását.

Nem tudom, hogy miközben olvastam ezt a kifejezést, hogy 'álljatok veszteg', eszünkbe jutott-e, hogy egy másik történetben egyszer már szerepel ez a kijelentés, amely történetre az ószövetségi leírásokban sokszor történik visszautalás. A Vörös-tengeri átkelést megelőző isteni bátorítás. Ott Isten szabadítása a tenger kettényitásával történt meg, de az is fontos, hogy Isten megígérte, hogy a tenger szétnyílik, ti átmehettek, az egyiptomi sereg viszont el fog pusztulni. Teljes és végérvényes szabadítás Egyiptomból. Kijöhettek már, de még nem voltak a pusztai vándorlás időszakában, és még élhettek az egyiptomi hadsereg tagjai meg a fáraó, de most már csak idő kérdése. Álljatok veszteg és nézzétek az Úr szabadítását.

Sokszor van a bibliai történetek leírásában Isten segedelméről szó, amikor segíti az övéit, az ő népe hadseregét is harc közben. De amikor szabadításról ír az ige, ott mindig csak az Úr cselekedhet. Szabadítani csak az Úr tud. Van, amikor a szabadítása része a segítsége is, de itt most mindenképpen minősítetten egyedül az Úr cselekedhet bármit is, és ezt ő így eldöntötte. Tehát az ellenséggel nem kell foglalkozni a királynak és a népnek, azzal az Úr foglalkozik.

Nem semmittevés ez Jósafáték számára, hanem álljatok veszteg és lássátok az Úr szabadítását. Majd holnap szálljatok velük szembe – félreérthetné valaki, ha nem ismerné az egész történetet, hogy most akkor mégis csak harcolni kell, mert magyarban a holnaptól szálljatok velük szembe, az azt jelenti, hogy mintha harcolni kellene, de ez csak annyi, hogy kivonulni a frontra, és majd meglátjátok a folytatást.

Az jutott eszembe, testvérek, hogy hát ha mi imádkozunk itt a gyülekezet közösségében is Kárpátaljáért, a magyarokért, meg az egész konfliktusért az orosz és az ukrán háború miatt, milyen érzés lehet kárpátaljai magyar lelki testvéreinknek olvasni ezt a történetet, ahol a szó szoros értelmében fennáll a veszélye annak, hogy egy hívő magyar ember el kell, hogy menjen a háborúba, és hogyan éli meg akkor egy hívő magyar férfi vagy nő, hogy akkor most az Úr hogy szabadít, mi lesz most. Ez a történet háborús helyzetben levő hívő embereknek is azt hir-

deti, hogy lásd az Úr szabadítását rajtatok. Az ellenségén lesz az Úr keze, az ellenség pusztulni fog, de rajtatok a szabadítása.

Annyira beszédes a történetben, hogy ahogy elhangzik a kijelentés, ezt hittel megfogadják, hitben állnak, elhiszik, és mit tesznek? Jósafát meghajtja fejét alázattal az Úr előtt, a nép térdeire esik és leborul az Úr előtt, hogy őt imádják. És az imádás része lesz az, hogy az énekes léviták fölállnak és dicsérik az Urat. Itt is az állni ige. Felálltak a léviták, hogy az énekkel és a dicsérettel segítsék a gyülekezet Urat imádó cselekedetét. A templomi gyülekezeti közösségben dicsőítik, imádják Istent. Itt már semmi félelem nincs. Hiszen, ha már korábban is, a félelem ellenére is ott volt az Úr személyére való fókuszálás, most aztán teljes mértékben.

Eszter történetét vettük a gyerekekkel csendeshéten a nagyokkal is meg a kicsikkel is, és olyan kedves az a mozzanat, amikor Eszter készül majd bemenni a király elé, és ha nem nyújtja ki a király a pálcát, akkor meg fogják ölni a feleségét, és Eszter félti is az életét, de azt mondja Márdokeusnak, a nevelőapjának, hogy: – Ti is böjtöljétek és imádkozzatok értem, meg én is a lányaimmal együtt böjtölünk három napig és majd utána bemegyek a király elé, és ha elveszek, hát elveszek. Eszterben ez a lelki tartás, miközben böjtöl, azaz az Úrra figyel, a böjt ezt jelenti, és tudja, hogy az Úrra bízhatja az életét.

Testvérek, itt közöttünk hányszor történt már, hogy imádkoztunk is beteg testvéreinkért, és a különböző kisebb közösségekben el is mondhatták, hogy nagyon-nagyon súlyos műtét előtt állnak, és nagyon sok izgalom van a szívükben, de vagy az igehirdetésben vagy a bibliaórai üzenetben vagy a napi csendességben még a műtét előtt Isten ígéje megszólalt és addig is benne bíztak, de a személyessé vált bátorítás miatt még inkább. És teljes nyugalommal mennek a nagyon súlyos műtetre, mert az Úr megtartja őket, mert az Úr a szabadítójuk, és hitben állnak erősen. De menni kell a műtőbe, menni kell a kórházba. Jósafátéknak pedig menni kell másnap a harctérre.

De itt a folytatásban nem azt olvastam, hogy menjünk és nézzük meg, hogy no, akkor hogy is lesz ez. Itt semmi kétely nincs. Ugyanaz tölti be őket a harctéren, mint amit a gyülekezeti közösségben is átéltek, mert hitben állnak. És ugyanazt csinálják. Hallottuk: templomban is dicsérik és imádják az Urat és a harctéren is dicsérik és imádják az Urat. Hiszen ha nekik nem kell harcolni, az az Úr dolga, akkor amit ők tehetnek hitből, az is az Úr dolga, ha az Úr harcol, akkor mi imádjuk ezt az Urat. És mivel győzelmet ígért Isten, az Úr, ezért előre imádják őt a győzelem bizonyosságával.

Ezt így elmondani olyan könnyű egyébként a szószékről is, amikor benne vagyunk, nem biztos, hogy ilyen egyszerű, de ha átéljük, az nagyszerű, mert a győzelem biztos tudata. Nekem is a sporteseményeket mindig könnyebb örömmel megnézni már utólag, tudva az eredményt. Én úgy is tudok izgulni egyébként. De nagyon nagy élmény átélni és látni és végigizgulni a versenyt, de tudva, hogy beér a célba és ő lesz az első, övé az aranyérem és milyen büszkék lehetünk.

Azt olvastuk itt Jósafátról, hogy amikor reggel, másnap reggel fölkészültek, kimentek oda a harctérre, és mielőtt elindultak volna, hogy tegyék azt, amit az Úr mondott, hogy majd menjetek ki és majd látni fogjátok és menni kell és látni, mielőtt ez megtörtént volna, Jósafát megint föláll – itt is az állni ige –, és most

itt nem imádkozik, hanem bátorít, biztatok az Úrban, a ti Istenetekben, és megerősítettetek, biztatok az ő prófétáiban és szerencsések lesztek, boldogultok. Elmondja azt, ami az isteni kijelentés miatt bátorítás lehet.

Az Úr megbízhatóságát csak azok tudják átélni ma is, akik az ő ígéreteiben bízva engedelmesen cselekszik azt, amit az Úr mond, és az Úr hűségében bízva engedelmesen követik az Úr utasításait. Aki semmit sem tesz, az nem tapasztalhatja meg az Úr személyének csodáját. Ha nem mennek ki másnap a harctérre, akkor nem látják az Úr szabadítását. Az 'álljatok veszteg' azt jelenti, hogy kimennek, megállnak és látnak. Benne van tehát egyfajta cselekvés is, de ez csak annyi, hogy valamit tesztek a harctéren, hogy láthassam az Urat, az ő szabadítását.

S Jósafát buzdít az Úrra mutatva, a tényekre, de ott a másik mozzanat: tanácsot tartott a néppel és az Úr énekeseit állította előre. Hadd mondjam így, mert Magyarországon van katonazenekar is, hogy a lévita énekesek, zenészek előre mennek, a hadsereg elé, és elkezdik dicsérni és imádni, dicsőíteni az Urat. Akik ismerjük ezt a történetet, valóban ez az egyik legszebb mozzanat az egészben, hogy a harci szabályokkal szemben – mert először a katonák mennek harcolni, majd utánuk az énekesek vagy bátorítólag buzdítani vagy vereség esetén vigasztalni –, de itt arról van szó, hogy a lévítai énekesek előre állítva, mert az a feladatuk, hogy dicsérjék az Urat. A hadsereg dicsőíti Istent.

És abban a pillanatban, amint elkezdték az éneklést és a dicséretet, az Úr elvégezte a szabadítását. És ennyi. Nem is olvastam föl részletesen, hogy hogyan. Talán bennünket jobban izgatna az a mi életünkben is, akkor hogyan is csinálja az Úr a szabadítást. Mert ha az van a szívünkben, hogy nem tudjuk, mit tegyünk, azért jó lenne tudni, Uram, hogy te hogyan oldod meg. De a szabadítás nem a mi dolgunk, az az Úr dolga. És a hangsúly mindig azon van, hogy amit ő ígér, azt elvégzi.

Imádta az Urat a hadsereg, a nép, a király az énekesek vezetésével, előre dicsőítették őt a győzelemért, és az Úr elvégezte a szabadítást. Itt emelem ki, hogy az imádás mindig az Úr személyére fókuszál. Nem annyira a tetteire – az is kedves egyébként és fontos, ott inkább a hála, az áldás –, az imádás, hódolat, a magasztalás az Úr személyére. Aki ő, amilyennek mutatja magát. S mivel olyan, amilyen, ezért szabadító Isten.

S ne feledjük, hát ha Jézus keresztnéve ezért lett Jézus, hogy ő a szabadító, akkor gondoljuk végig, mekkora kijelentés ez az Úr Jézus nagy hitvallásában ott a kereszten, mikor ezt mondta: – Elvégeztetett! Elvégeztetett! Azaz mindent elvégzett a szabadításra nézve. Bűntől, haláltól, kárhozattól – ezek az életünk legfontosabb dolgai, hiszen a földön hiába élünk boldogan, ha örökre elveszve élünk, mert bűnösek maradunk, de bűntől, haláltól, kárhozattól szabadított.

S az ige, az igei üzenet továbbviszi, mert a földi életünkben is hányszor van szabadítás. A keresztelői igei üzenetben is majd hallunk erre példákat. Ezért most nem mondok itt többet, csak ezt hadd hirdessem meg, Jézus kimondta: – Elvégeztetett! És ha erre a Jézusra nézel, nézünk, akkor a földi életünk mindenfajta harctéri helyzetében ez az Úr Jézus a szabadító. Tehát neki nem okoz problémát bármit megoldani.

Olyan beszédes a történetben, hogy még a szabadítás hogyanja leírásánál is az állni ige szerepel. A Károliban így van a 23. versben, hogy rátámadtak, hogy el-

pusztítsák egymást, de ez a rátámadtak, feltámadtak egymás ellen, az az állni ige alakjával. Felálltak, hogy egymást elveszítsék. Tehát az állni igével az isteni tett végrehajtása is. Hitben való megállás.

Maga Jézus is, amikor készült átélni a szabadító mű elvégzettetését, azt olvasuk róla, hogy szokása szerint kiment az Olajfák hegyére, a kertbe az utolsó vacsora végén, Máténál pedig megtudjuk, hogy közben Istent dicsérő, dicsőítő zsoltárokat énekelt a tanítványokkal. A Gecsemáné kertben pedig megharcolja azt a nagyon kemény imádságát – Lukácsnál olvastuk, vért izzadva imádkozott, Márknál pedig azt olvassuk, hogy mielőtt még elkezdte volna, hogy Atyám, ha lehet, akkor... –, de előtte ő is imádta az Atyát, mikor ezt mondta: „Abbá, Atya, neked minden lehetséges.” Ez vagy te, ha lehet, de legyen meg a te akaratod.

Jézus szabadítása, szabadító műve az ő személyében is, ahogy ő is átélte, csak számára a szabadítás nem volt lehetőség akkor és ott, hiszen így lett szabadító, nekünk viszont annál inkább az lett.

Pálnak az életében az elég kegyelem valósága, és emlékszünk, hogy Pál, ezután az imádsága meg a rá adott isteni válasz után, hogy „elég néked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célba”, még sokszor ment misszióba, még sokféle harci helyzetben volt a földi életében, szolgálatában, de neki mindig ez volt a jellemző, minden nap gyakorlatilag, neki ez mindennapi kérdés volt, hogy erőtelen vagyok, mert így az Úr ereje. És Pál ott a Korinthusi 2. levél végén ezt is mondja, dicsekszem az én erőtlenségeimmel, mert így dicsekszem az Úr erejével. Dicsőítem az Urat, miközben érzem, amit érzek, mert az Úron van a hangsúly.

Jósafáték meglátják, hogy hogyan szabadította meg őket az Úr, negyednapra elmennek az áldás völgyébe, ahol áldják az Urat, és aztán hallottuk, hogy mentek vissza Jeruzsálembe, mentek vissza a templomba, végig Istent áldják és magasztalják a templomban is, és a legvégén Isten teljes békességet adott. Teljes nyugalom és békesség. Az ellenségek is rettegnek, mert Isten harcolt. Jósafát idejében olyan béke, mint Salamon idejében is volt.

A templomból indult és a templomba érkezett a történet helyszíne. Közben volt a harctér, de mindkét helyszínen az Istent, az Urat magasztaló és áldó hívó ember, gyülekezeti közösség, mert hitben állnak.

Erre a hitben való megállásra bátorított bennünket is az ige. Segítsen az Úr bennünket, hogy mi is merjük őt előre is dicsőíteni, magasztalni, és talán a könyörgéseinket, kéréseinket, fájdalmas segélykiáltásainkat is ezután mondjuk, mert tudjuk, hogy ki a mi Urunk, ki a mi Szabadítónk!

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Édesatyánk, ha az Úr Jézusra tekintünk, látjuk a Szabadítót, a Megtartót. Imádunk téged most is, ezért is a gyülekezet közösségében. Valóban egyedül tiéd a dicsőség mindenért. És olyan nagy ajándék, hogy egész életünkkel ezt hirdethetjük mi is, családban is, munkahelyen is.

Szeretnénk, Urunk, hálaadással megköszönni neked az olimpikonjaink sikereit. Nem csak az aranyérmeknek örülünk, Urunk, hanem minden sikernek. Akiknek nem úgy sikerült, ahogy szerették volna, adj vigasztalást a sportolóknak, adj nekik megújulást, ha kell.

MEGÁLLNI A HITBEN

Köszönjük, Urunk, hogy az életünk harcai során is igaz, te mindent elvégeztél, és a te szabadításod valóság. Azt kérjük, Urunk, tőled, segíts hittel engedelmeskednünk nekünk is annak, amit mondasz, aszerint élni, cselekedni. Ha erőtlenek vagyunk, erősíts bennünket, Urunk. Ha erősen állunk a hitben, tartsál meg tovább.

Most is imádkozni akarunk, Urunk, a kórházba készülõ testvéreinkért vagy az ott levõkért, mûtét elõtt vagy után levõkért.

Köszönjük, Urunk, hogy kárpátaljai magyar testvéreinket, lelki testvéreinket csakugyan tartod. Nekik is adj bölcsességet, és hadd tudjanak õk is téged imádni. Köszönjük, Urunk, hogy te a népünket is magadhoz akarod vonni. Hadd legyünk a helyünkön ilyen módon is, mint gyülekezet, engedelmeskedjünk neked. Köszönjük, hogy mi egymást is erősíthetjük, bátoríthatjuk.

Különösképpen szeretnénk kérni bátorítást a gyászoló testvéreinknek is. Urunk, a halállal szemben olyan nehéz hittel látni a gyõzelmet, de köszönjük, hogy Jézus feltámadt. Segíts így a gyászoló családnak is rád tekinteni.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, kérünk Jézus érdeméért.

Ámen.

398. dicséret

d *Hatton J., 1793.*

Úr lesz a Jé-zus min-de-nütt,
Hol csak a nap-nak fé-nye süt,
Úr lesz a mesz-sze ten-ge-rig,
Hol a hold nem fogy s nem te-lik.

2. Őneki mondjunk hõ imát, Díszítsük azzal homlokát, Jó illat legyen szent neve, Minden napon dicsérete.

3. Országok, népek és nyelvek, Ő dicsõségét zengjétek, Gyermek hangja hirdesse: Áldott a Jézus szent neve!

4. Ő királysága bõ áldás, Ott van a felszabadulás, Fáradtak ott megnyugszanak, Ínségesek megáldatnak.

5. Minden teremtés dicsérje, A Király Krisztust tisztelje; Angyali ének zengjen fenn, S mind e föld mondja rá: Ámen.

Watts Izsák, 1713.